

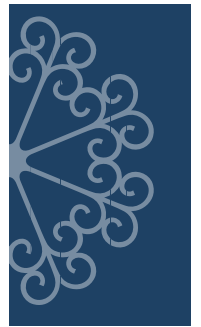

ישיבת מיר ירושלים Yeshivas Mir Yerushalayim

בית

מדרש

גיליון שבועי
לתלמידי, בוגרי
וידידי ישיבת מיר 487

פרשת מטות-מסעי

זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	★	🕒	
ירושלים	20:23	19:07	20:59
תל אביב	20:25	19:25	20:57
ציריך	22:10	20:00	22:28
וינה	21:41	20:30	21:57
אנטוורפן	22:49	21:27	22:55

דבר הישיבה

להילחם בכוחי ועוצם ידי

במדרש (במדבר רבה כב, ב) מסופר כי בעת היציאה למלחמת מדין נאספו 'ג' אלפים מכל שבט ושבת, י"ב אלף למלחמה, י"ב אלף משמרין את כליהם, וי"ב אלף לתפילה". והיינו, כי מספר האנשים שיצאו לתפילה היה זהה לאלה שיצאו למלחמה.

ולכאורה יפלא, הרי מלחמת מדין היתה 'מלחמת מצוה' כי יצאו אליה על פי דבר ה', ואם כן לבטח ייצאו מנצחים במלחמה, ומדוע איפוא הוצרכו לצאת לתפילה ולהפריש לכך י"ב אלף מבני ישראל, כאותו מספר אשר יצא למלחמה עצמה. זאת ועוד, מלשון חז"ל משמע 'שיצאו' מכל שבט ושבת לתפילה, והיינו שיצאו מחוץ למחנה, וכשם שיצאו אלו למלחמה כן יצאו דוגמתן לתפילה, ועמדו כנראה בסמוך לאנשי המלחמה. ולכאורה, מדוע לא היה די בכך שיעמדו בתוך המחנה ויבקשו רחמים על הנלחמים, ולשם מה היה עליהם לצאת במיוחד לתפילה.

אלא מכאן - אומר מרן המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינסקיין - יש ללמוד יסוד מוסד בתכונת נפשו של האדם, אשר תחושת 'כוחי ועוצם ידי' ממלאת אותו בכל פעם שהוא נוהל הצלחה במעשיו. אם לא יגיע האדם את עצמו, יקשה עליו לעקור מקרבו תחושה זו של 'כוחי ועוצם ידי' אשר יש בה מן הכפירה.

והנה, היוצאים למלחמת מדין היו מן הגדולים שבעם, מכל מקום על אף גדלותם עדיין קינן החשש שמא יתלו את הצלחתם במלחמה - לעצמם ולכוחם, במקום לייחס אותה במלואה לה' צבאות איש מלחמה. יתר על כן, אף שידעו כולם כי מלחמת מדין היא מלחמת מצוה ומטרתה נקמת ה' במדין, מכל מקום עדיין קיים חשש זה של 'כוחי ועוצם ידי'.

לפיכך, כשם שנשלחו אנשים למלחמה, באותה מידה נדרשו לצאת אף לתפילה, להורתם וללמדם בינה לידע שאין בכח המלחמה לנצח, אלא 'התפילה היא גוברת על המדינים'. ולא עוד, אלא שלא היה די שיתפללו בתוך המחנה, אלא שהיה עליהם לצאת מן המחנה יחד עם הנלחמים עצמם, כדי 'שיראו הם בעיניהם' את כח התפילה וייחסו את מלוא הצלחתם אך ורק אליה. הנה כי כן, האדם קרוב למראה עיניו, ואילו לא היו רואים הם במו עיניהם את כח התפילה, שוב היו נוטים אחר מראה העינים והיו אומרים שכח המלחמה הוא זה שהכריע את מדין.

מדוע הטריח הגר"ש אייזן הישישי, לאחל מזל"ט לנין ראש הישיבה?

נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים אחר תאסף אל עמיק (לא, ב).

הדרך כשעה שלימה! והוא הציע לרבי שלום שהוא ילווה אותו הביתה.

כל פסיעה בגבעה התלולה עלתה לו בקושי ובייסורים. ויהי אך נכנסו לשערי השכונה, ורבי שלום מרגיש חסר אונים, אין בכוחו להמשיך עוד. הביאו כסא מאחד הבתים הסמוכים ורבי שלום התיישב עליו לפוש קמעא. משם הובילו אותו עד לדירתו. לתמיהת מקורביו מה ראה לטרוח כה רבות, בו בזמן שהדבר עלה לו בשארית כוחותיו? נענה רבי שלום ואמה: "מרן ראש הישיבה הגאון רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל אבי סבו של החתן, תמך בי בשעתו, אחרי חתונתי. בזכות תמיכה זו יכולתי לפרנס את משפחתי, ועל כך חייב אני לו 'הכרת טובה'. - לא מגיע אפוא, סיים רבי שלום את דבריו, שאטריח את עצמי לאחל ברכת 'מזל טוב' לחתן השמחה, נינו של מרן ראש הישיבה!?"

להתענג

הקדוש ברוך הוא אמר למשה "נקום נקמת" - אתה בעצמך והוא משלח אחרים? אלא על ידי שנתגדל במדין אמר אינו בדין שאבגוד בהם, שהם עשו לי טובת הנאה כדאמרי אינשי בירא דשתית מינה מיא לא תשדי ביה עפרא (דעת זקנים מבעלי התוס').

מסופר, לעת זקנותו של הגאון רבי שלום אייזן זצ"ל, מחשובי מורי ההוראה בירושלים, קשתה עליו ההליכה. עם זאת לא וויתר מלהתפלל תפילת שחרית כ"וותיקין", ומידי יום ביומו היה יורד ועולה שלוש קומות של מדרגות לבית הכנסת אשר בשכונתו "מאה שערים".

הדבר היה באחת השבתות, בשבת זו נערכה עליה לתורה לחתן, בנו של מרן ראש הישיבה הגאון רבי נתן צבי פינקל זצ"ל. בין המון האורחים שהשתתפו בשמחה, הבחין ברבי שלום אחד ממקורביו. הלה ידע כי אף על פי שדירתו של רבי שלום היתה בקרבת מקום, מכל מקום לישישי כמוהו בוודאי שארכה לו

הכרת הטוב מפרש את כוונת ה'

נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים אחר תאסף אל עמיק (לא, ב).

"נקום", כיצד נדחה ציווי זה בגלל חשבון של הכרת הטוב ודרך ארץ.

למדנו מכאן - אומר מרן ראש הישיבה הגר"ח שמואלביץ - שחיוב הכרת הטוב "מפרש" ומבאר את כוונת ציווי ה'; והרי זה ככל המידות שהתורה נדרשת בהן. על כן כששמע משה רבינו את הציווי "נקום נקמת בני ישראל", הרי בשל חיוב הכרת הטוב שהיה לו כלפי מדין, הוא פירש את הציווי למינוי שליח ולא שהוא עצמו ייצא למלחמה.

אף על פי ששמע שמיתתו תלויה בדבר עשה בשמחה ולא אחר (רש"י)

נצטווה משה רבינו לצאת למלחמת מדין, ואף על פי ששמע שמיתתו תלויה בדבר, עשה בשמחה ולא איחר. אך בפועל נאמר כי לא משה עצמו יצא למלחמה אלא שלח את פנחס. ואמרו חז"ל: אמר משה, אני שגדלתי במדין אינו דין שאלחם עמהם, כדאמרי אינשי: בירא דשתית מינא מיא לא תשדי ביה קלא. ותמוה הדבר מאוד, מאחר שנצטווה משה רבינו

מתורת רבותינו

כעס 'הפנים' ולא כעס 'הלב'

ויקצוף משה על פקודי החיל (לא, יד).

לפי שבא לכלל כעס, בא לכלל טעות (רש"י)

משה רבינו ע"ה, אשר נשתבח במידת הענוהו "מכל האדם", היה גדול בענוהו אף מאהרן אחיו, אך בהנהגתו עם כלל ישראל מצינו שהגיע כמה פעמים לכלל כעס עליהם, בעוד שאצל

אהרן נאמר שהיה "אוהב שלום ורודף שלום". זאת מכיון שמשה רבינו אף שקצף וכעס עליהם, הרי לא היתה צורתו הפנימית, שהיא עיקר האדם. היה זה כעס חיצוני, בעוד שפנימיות הנהגתו היתה כולה ענוה.

ומרן המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין היה מדייק בלשון חז"ל, שלא נאמר "בא לכעס" אלא "בא לכלל כעס", היינו שלא היה זה באמת כעס, אלא איזה חיבור דק עם המושג "כעס".

מליץ יושר

מבאר רבותינו

מעלת כח הדיבור במשנת מרן ראש הישיבה

ככל היוצא מפיו יעשה (ל, ג).

דרש מרן ראש הישיבה הגרנ"צ פינקל זצ"ל: ממצוה זו נמצינו למידים, עד כמה גדול כח הדיבור של האדם. שעל ידי דיבור בלבד חל נדר ושבועה עד שאינו יכול לחזור בו, ויותר מכך, אם אינו מקיים את נדרו או שבועתו הרי הוא עובר בלאו חמור ובביטול עשה, וכל זה הוא רק מחמת דיבורו בלבד. הרי לנו עד היכן מגיע כח דיבור של כל אדם, אפילו האדם הפשוט ביותר.

כח זה של הדיבור הוא עיקר מעלת האדם מן הבהמה. אדם נברא עם כח הדיבור אך כל הברואים נבראו ללא כח הדיבור, ויתרון זה היא מעלה נשגבה שאין לשער את גודל כוחה, ואם ישכיל אדם להבין אותה כראוי אזי יתן אל ליבו את גודל חיובו לשמור את פיו ולשונו מלדבר דברים האסורים, ולא יתן לעצמו לדבר כל שירצה. אך לשם כך מוטל על האדם להתבונן היטב בענין זה.

וכבר גילה לנו רבינו בעל החפץ חיים צוק"ל (חפץ חיים, בהקדמה) עד כמה גדול כח הדיבור, שיכול אדם על ידי דיבורו להזיק ולקלקל בכל העולמות, ולעורר קיטרוג גדול על כלל ישראל, ועל ידי זה הוא הורג כמה אנשים בכמה מדינות, וכדאיתא בתנא דבי אליהו (רבה, פ"ח), שדיבור לשון הרע עולה עד כנגד כסא הכבוד. ומכאן אנו רואים, את גודל החורבן שמחריבים בעלי הלשון את כלל ישראל.

מאיך גיסא, על ידי כח הדיבור יכול האדם ללמוד תורה, לחדש חידושי תורה, ולהשפיע בכך שפע טובה בעולם. וידועים בזה דברי הגר"א (שנות אליהו, פאה פ"א): "בכל תיבה ותיבה שלומד בה היא מצות עשה בפני עצמה, והראיה, שיוצא בתיבה אחת מצות לימוד התורה שהיא שקולה כנגד כל המצות".

ביד האדם נמסר הכוח הנשגב ביותר - כח הדיבור. מחד הוא יכול להזיק בכל העולמות ולהגדיל את כח הקטרוג - על ידי דיבורים אסורים. ומאיך, יש בו כוח להשפיע טובה בכל העולם - על ידי כל מילה ומילה של תלמוד תורה.

מטעם זה, צריך האדם להישמר מאוד לדבר תמיד בלשון נקיה, שהרי פיו של האדם נמשך אחר ההרגל, ולפיכך אם דרכו לדבר תמיד בלשון נקיה ובלימוד תורה, אזי נעשה לו הדבר כטבע, ובנקל יוכל להתמיד ולעסוק בתורה שהרי אינו מורגל בכל דיבור אחר. אך אם חלילה אינו רגיל לדבר בלשון נקיה, אזי אין בכח הפה לדבר דיבורים קדושים, שהרי דרכו בפטופטי מילי דעלמא ודברי סרק, וממילא יקשה עליו ביותר לשבת ולעסוק בתורה. הפה שלו נמצא במקום אחר, בכל מה שרוחק מתורה וקדושה.

מלבד כן, על ידי צורת דיבורו של אדם הרי מתגלה פנימיותו - אם הוא בן תורה או ח"ו מיושבי קרנות. עד שכבר מצינו בדברי חז"ל שהשיאו עצה לאדם (אבות פ"ג, מ"ג): "סייג

לחכמה שתיקה", משום שפעמים שנצרך האדם למידת השתיקה בכדי שלא תיוודע טפשותו, וכפי שאמר שלמה המלך (משלי יז, כח): "גם אויל מחריש חכם יחשב, אוטם שפתיו נבון".

משום כך, הצריך הקב"ה שמירה יתירה לפה יותר מכל שאר האיברים, וכפי שאמרו חז"ל (ערכין טו, ב): "אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי בן זימרא, מאי דכתיב (תהילים קכ, ד): 'מה יתן לך ומה יוסיף לך לשון רמיה'; אמר לו הקדוש ברוך הוא ללשון, כל אבריו של אדם זקופים ואתה מוטל, כל אבריו של אדם מבחוץ ואתה מבפנים. ולא עוד, אלא שהקפתי לך שתי חומות, אחת של עצם [שיניים] ואחת של בשר [שפתים]". הקב"ה הקיף את הלשון לפנים משתי מחיצות, ללמדך מחד מה רב כוחה של הלשון שהצריכו בה שמירה יתירה, ומאיך עד כמה קשה היא שמירתה. ולפיכך מן הראוי שיתעורר אדם להרגיל עצמו לכל יוציא דבור לבטלה, וכידוע מחז"ל (שבת קה, ב): "כך אומנתו של יצר הרע, היום אומר לו עשה כך, ולמחר אומר לו עשה כך", ומעתה, בתחילה הוא מפתה את האדם לדבר דברים בטלים, לאחר מכן הוא מלמד את לשונו לדבר שקר ושאר דיבורים אסורים, ולבסוף הוא מעמיד את כל מציאות האדם על דרך לא טובה. נמצא, כי כל רעה זו התחילה לבוא לאדם מחמת שלא נתן את לשונו בחומה לפנים מן החומה.

שיחות הגרנ"צ

במה שאימותיהם של כהנים מספקות מחיה וכסות

לרוצח זה ייהרג בעצמו.

אחרת ודפח"ת.

והגאון רבי מאיר שמחה הכהן מדווינסק בספרו 'משך חכמה' (במדבר לה כח) כתב בזה חידוש נפלא: "כי בעיר מקלטו ישב עד מות הכהן הגדול. הכוונה, דכבר הקשיטי בחיבורי (אור שמח) הלכות רוצח פ"ז ה"ח) אמאי אמרו 'אפילו כל ישראל צריכים לו', ליתקנו המלך ובית דין הגדול שכל ההורגו ייהרג. אמנם החשש שמא כשיצא יעשה תחבולות להמית את הכהן המשיח כדי שלא לשוב אל עיר מקלטו, והוא סכנה לנפש הכהן גדול. לכן אמר 'כי בעיר מקלטו וכו' ואחרי מות הכהן הגדול, לכן החשש גדול עבור חייו של הכהן המשוח".

ביסוד חדש זה דאנהירו לעיין ה'משך חכמה' שאנו חוששים שמא יהרוג הרוצח את הכהן גדול כדי שיוכל לצאת לחירות מהגלות, זכינו ועלה בידינו תירוץ פשוט ומחוויר על כך שלא היו הכהנים גדולים בעצמם מספקים את המחיה וכסות לרוצחים שבעיר מקלט, כיון שהם בפחדא קיתבו שמא יקומו עליהם הרוצחים להרגם נפש ולצאת בזה לחירות, ולכן דווקא אמותיהן של כהנים היו מספקות מחיה וכסות.

ואם לחשך אדם לומר שאי משום הא הלוא היו יכולים הכהנים גדולים לשלוח את המחיה והכסות ביד אחרים ונמצא שאינם מסתכנים, אף אתה אמור לו דזה אינו טענה כלל, דיעוין בספר 'מנחת ביכורים' (עלברג, ורשה תרצ"ו). סימן יז) שהניח לדבר פשוט שבכל מקרה היו הכהנים גדולים מממנים מנכסיהם את הוצאות המחיה והכסות, ודייק זאת מלשון המשנה 'מספיקין, יעו"ש. ונמצא שעל זה גופיה אנו דנים שאם הכהן גדול נושא בהוצאות המחיה והכסות מדוע אמותיהן של כהנים הם שהיו מספיקין ומדוע הוא עצמו אינו מחלק, והשתא נתבאר שפיר שהכהן גדול נמנע מכך מחשש שיהרגוהו עכ"ד.

האם אדם גולה בהודאת עצמו

אלא שעל תירוץ זה יש להקשות, האם אכן האמת היא כך שהיכולת ביד כל אחד לגלות לעיר מקלט בתואנה שרוצח הוא; וכי תימא שהכניסה לעיר מקלט פתוחה לכל דיכפין הרי שבאותה מידה יכול גם כל אדם לצאת משם ככל שיחפוץ ומי מעכב בידו. אלא שלקושיא זו, יש תשובה שאם יצא הרמאי קודם מיתת הכהן גדול, יתגלה נבלותו לעין כל אשר שלח ידו בממון רעהו, ומלבד שלא ירצה הרמאי להתבזות הרי שיתכן שירשי האם יתבעוהו על המחיה והכסות שנטל מאמם שלא בצדק (קושיות רבות הקשו על תירץ זה, ואכמ"ל, ועי' בקובץ נזר התורה חודש מנ"א שנת תש"ע).

החשש לחיי הכהן גדול

עוד הסבר נפלא מדוע אמותיהן של כהנים מספקים מזון לרוצחים, ביאר חכ"א בקובץ נזר התורה (שי"ל בחודש מנ"א שנת תש"ע, ומשם שאבנו פנינים יקרים למאמר דנן) בהקדם הא דשינוי לעניין זה שאסור הרוצח לצאת מעיר המקלט (מכות פ"ב ה"ו): "ואינו יוצא לא לעדות מצוה, ולא לעדות ממון, ולא לעדות נפשות, ואפילו ישראל צריכים לו, ואפילו שר צבא ישראל כיואב בן צרויה - אינו יוצא משם לעולם, שנאמר (מסעי לה כה) 'אשר נס שמה' שם תהא דירתו, שם תהא מיתתו, שם תהא קבורתו".

על טיבו של איסור זה כבר תהו רבותינו האחרונים מדוע באמת לא הותר לרוצח לצאת כשכל ישראל צריכים לו. ואם משום שאנו חוששים שמא יהרגנו הגואל הדם כשהוא מחוץ לעיר מקלט ופשוט שאין הרוצח מצווה לסכן את עצמו למען אחרים, הלא יכול המלך או בית הדין הגדול לגזור אומר שכל ההורג

בפרשתינו (מסעי לה, כה-כח); ההורג נפש בשגגה גולה לעיר מקלט, ומחויב הוא להישאר בה עד מות הכהן גדול שכהן בשעה זו שנתחייב בה גלות. ורק לאחר מותו של הכהן גדול מותר הרוצח לחזור לביתו, ושוב אין גואל הדם יכול להרגו.

המשנה אומרת (מכות יא). "אימותיהם של כוהנים היו מספקות לגולים מחיה וכסות שלא יתפללו על בניהם שימותו".

רבים נתחבטו בטעם הדבר מדוע אמותיהן של הכהנים הם אלו שספקו מחיה וכסות, הרי החשש שמא תתקבל תפילתם של הרוצחים היה צריך להיות מוטל על הכהנים גדולים עצמם, והם שהיו צריכים להתרוצץ ולספק את המחיה והכסות לרוצחים, כי כל אשר לאיש ייתן בעד נפשו.

ומתריצים העולם' (ראה ערוך לנר בשם 'איזה מחבר'; בן יהוידע בשם 'רבני אשכנז'; תפארת ישראל על המשניות - מכות; ועוד) עפ"י דאיתא במהרש"א שהרוצח בשוגג אפילו אין עליו עדים הרי זה גולה על פי הודאת עצמו. ולפי זה אם יהיה הכהן גדול עצמו מספק אוכל לרוצח, יבוא אדם ערמומי ויגיד שרצח בשוגג כדי שינוס לעיר מקלט ויתפרנס מן כהן גדול, וכשימות הכ"ג יצא מעיר מקלטו. אבל עכשיו שמספקים אמותיהם ימנעו עצמם מלעשות תחבולה זו, דיחששו אולי תמות האם בכמה שנים ומי יפרנסו באותם הימים כשאין האם קיימת.

ובזה מבואר כמין חומר מדוע לא יספקו נשותיהם מזונתם, דאז שייך שפיר לקיים רמאותם, דאם תמות אשתו מוכרח הכהן לישא אחרת דכתיב (ויקרא טז, יז) וכיפר בעדו ובעד בית, ואשתו האחרת תספק להם אוכל במקום הראשונה, משא"כ אם תמות אמו אין לו אם

ימים מקדם

אב לתלמידים. מרן ראש הישיבה שר התורה הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל, מוקף תלמידים בסמוך לבנין הישיבה

רבי אריה פינקל תשע"ו

רבי רפאל שמואלביץ תשע"ו

רבי נתן צבי פינקל תשע"ב

רבי בנימין ביינוש פינקל תש"ן

רבי נחום פרצוביץ' תשמ"ז

רבי חיים שמואלביץ תשל"ט

רבי יחזקאל לווינשטיין תשל"ד

רבי חיים זאב פינקל תשכ"ה

רבי אליעזר יהודה פינקל תש"כה

רבי אברהם צבי קמאי הי"ד תש"ב

קיצ תש"ה משנחאי לטנסין?

על פי ה' יסעו

ביום ג' כ"ב תמוז תש"ה כינס מרן המשגיח את בני הישיבה, ודיבר דברים כדורבנות, בהם הפריך את כל הטענות בדבר הנסיעה לטנסין. בדבריו הזכיר מן הלקח הנלמד מפרשת השבוע (מסעי) וכה אמו: "מסעות בני ישראל במדבר בכל מסעיהם היו רק על פי ה'; ולא על פי רצונם, בין אם המקום היה טוב עבורם ובין אם לא. כל מקום שחנו שהו שם, ולא ניסו לצאת אפילו מן המקום הכי גרוע ונורא קודם שנעלה הענן, כי אין ביד האדם לפעול אלא על פי ה'. אין לנו אלא לתלות את בטחונו בה', הוא שעזרנו עד עתה והוא יעזרנו גם להבא ויכוון דרכינו".

אחרי דבריו הפסקניים של המשגיח הוסרה הצעת המעבר מעל הפרק, והישיבה נשארה על מכונה בשנחאי למרות כל ההפצצות. חודשיים לאחר מכן הטילו האמריקאים את פצצת האטום הידועה, והיפנים נכנעו ללא קרב, והישיבה ניצלה, כאשר במשך כל התקופה שמרה יד ההשגחה העליונה על כל בני הישיבה.

בתקופה מאוחרת יותר סיפר המשגיח, כי היה לו גילוי חלום של רבותיו הגדולים שהזיהירוהו מן הנסיעה לטנסין.

בדרך מופלאה התברר תמיד, לאחר כל אחת מהחלטותיו, כי היא הצילה את הישיבה מסכנות ומפורעניות! גם נכונות החלטתו בענין טנסין הוכחה, בבחינת חכם עדיף מנביא. באותו פרק זמן - כך נודע לתלמידים לאחר סיום המלחמה - פרצה בטנסין מלחמת אזרחים עקבה מדם. המחותרת הקומוניסטית ניסתה לחולל מהפכה ולתפס את השלטון, וניהלה קרבות אכזריים עם כחות הצבא הלאומני. שני הצדדים טבחו אלה באלה ללא רחם, כשתוך כדי כך נהרסים רבעים שלמים ודם אזרחים נשפך כמים. החללים הראשונים שנפלו בידי שני המחנות - הקומוניסטים והלאומנים כאחד - היו התושבים הזרים, בני האוכלוסייה הלבנה... "אלו היינו מתפתים לעקר משנחאי, מי יודע אם היה נשאר מאתנו שריד ופליט, חלילה!" הגיבו תלמידי הישיבה בהתרגשות עצומה, כשנודע להם לאחר זמן מאלו סכנות נצלו.

בתקופה זו ממש לפני שבעים ושנים, בשלהי מלחמת העולם השנייה, נמשכו הכנותיהם של האמריקאים להתקפה הגדולה על שנחאי בתאוצה גוברת. המפקדים היפניים שבו והודיעו כי ילחמו על שנחאי (שהפכה לסמל גאותם הלאומית!) עד החייל האחרון, וכי לא יסוגו ממנה לעולם בעודם בחיים! תכניותיהם כללו קרבות רחוב, בלבה של האכלוסיה האזרחית - דבר שפרושו היה טבח רצחני באנשים, נשים וטף. שנחאי עמדה להפך למלכודת מות ליושביה.

ראשיהן של שלש הישיבות שבעיה, מודעים היטב לסכנות הנוראות, לא חדלו לטכס עצה ולחפש נתיבי הצלה לתלמידיהם. בין השאר העלתה הצעה שנראתה כמעשית מכל האחרות: להמלט צפונה אל העיר טנסין שבסין הפנימית. בעיר גדולה זו שכנה קהלה יהודית בת כמאתיים נפש, מורכבת מיהודים שהיגרו אליה מאירופה והתבססו במקום. הם היו מוכנים לקבל את בני הישיבות בזרועות פתוחות ולדאג לכל צרכיהם. טנסין היתה מרחקת מאד מאזור החוף, חופשית מאימת ההפצצות ומהחזית המתקרבת. בהשוואה לשנחאי הבערת, נראתה טנסין כמקום בטוח ושלו; ולדעתם של רבים, הבריחה אליה היתה עשויה להיות פתח המילוט הטוב ביותר.

אולם לא כן היתה דעתו של מרן המשגיח, הגאון הצדיק רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל. הוא שקל את הענין והחליט בפסקנות רבה: לא. לשומעי דברו הסביר כי המעבר לטנסין - ההתארגנות, הנסיעה וכל הכרוך בהן - ימשכו כמה ימים, ובהם יתנתקו תלמידי הישיבות מלמודם. ביטול תורה - פסק - הוא הסכנה הגדולה ביותר! הוא מסכן בהרבה מן ההפצצות האמריקניות ומן הקרבות העלולים להתחולל בשנחאי! דוקא בימים כאלה, כשהמצב קשה כל כך - טען המשגיח בחום לבו - חבל על כל רגע ללא תורה. למוד התורה הוא ההגנה האחת והיחידה מכל הסכנות ומכל הפרעניות, ועכשו זקוקים אנו להגנה הזאת יותר מתמיד! גם כשהרבו להסביר ולהפציר במשגיח שיתן את הסכמתו לבריחה לטנסין - עמד על דעתו כסלע איתן. רק התורה מגנה ומצילה, ואסור בימים גורליים כאלה להיבטל ממנה אפלו לשעה אחת!

כוס תנחומים

הננו לשגר קמי
הני אילני רברבי

מפארי תלמידי הישיבה העומדים לימינה בכל עת
הגאון רבי **נפתלי צבי שמרלר שליט"א**

אב"ד קהילת 'מחזיקי הדת' - ציריך
הגאון רבי **יוסף שמרלר שליט"א**
וכל המשפחה המרוממה

על השבר אשר פקדם בהסתלקותו אביהם
מגדולי הרבנים והפוסקים באירופה
ידיד נאמן לישיבה הקד' זה רבות בשנים

הגאון רבי **משה חיים שמרלר זצ"ל**

אב"ד קהילת 'מחזיקי הדת' - ציריך
תנחומינו רצופים בזאת לכל המשפחה הנכבדה
המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון
וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד
ובהמשך מעשיו ודרכיו תנחמו משמי מרום

כוס תנחומים

הננו לשגר
למשפחת **מייירניק הנכבדה**

על השבר אשר פקדם
בפטירתה הפתאומית של אמם הצדקנית
מסרה נפשה לתורה

הרבנית **מרת לאה מייירניק ע"ה**
אשת הגאון רבי **משה שמעון זצ"ל**
בת הגאון רבי **חיים יעקב גולדוויכט זצ"ל**
תנחומינו רצופים בזאת

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון
וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד
ובהמשך פעליה הגדולים תנחמו משמי מרום

מעומק ליבנו הננו לשגר ברכת מזל טוב
קמי ידידנו הנכבד הנגיד הרבני

הרה"ח רבי **פנחס שפירא שליט"א**

אורח הכבוד דינר מאתיים
וכל המשפחה הנכבדה
תל אביב

לרגל שמחת אירוסי הבת תחי

עב"ג הבה"ח **אליעזר בלאו ני"ו**

מבחיירי תלמידי הישיבה הקד'
בשעתומ"צ ולמזל טוב
ברכה מיוחדת לאמא של מלכות
הרבנית **טובה שפירא תחי**
תל אביב

לרגל שמחת אירוסי הנכדה תחי

ברכתנו שלוחה מהיכלי התורה,
שיהא לקשר של קיימא ולבנין עדי עד
ויזכו לרוות רוב נחת מהם ומכל יוצ"ח
מתוך שמחה וטוב לבב

מעומק ליבנו הננו לשגר
ברכת מזל טוב

קמי ידידנו תמכין דאורייתא

הר"ר **צבי אריה אייכלר שליט"א**

וכל המשפחה הנכבדה
לרגל הולדת הבן ני"ו
בשעתומ"צ ולמזל טוב

ברכתנו שלוחה מהיכלי התורה
שיזכו לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים
ולרוות רוב נחת ממנו ומכל יוצ"ח
לאורך ימים ושנים טובות

מעומק ליבנו הננו לשגר
ברכת מזל טוב

קמי ידידנו תמכין דאורייתא
עושה ומעשה למען הישיבה הקד'

הרב הגאון רבי **בן ציון פרנקעל שליט"א**

ולבנו הרה"ג **יוסף שליט"א**
ראש חבורה בישיבה הקד'
וכל המשפחה הנכבדה

לרגל שמחת **הבר מצוה** לנכד-הבן ני"ו
ברכתנו שלוחה מהיכלי התורה שיזכו לראותו
עולה מעלה מעלה במעלות התורה והיראה
ויראו רוב נחת ממנו ומכל יוצ"ח
לאורך ימים ושנים טובות